ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

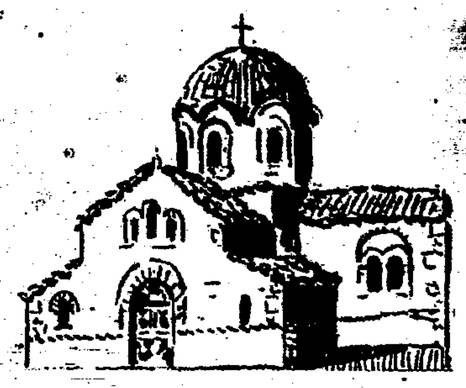

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 782	Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Πράξ. 11,19-30) 13 Μαΐου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πῶς θὰ παρηγορηθοῦμε στὶς θλίψεις

«Διασπαρέντες οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ...»
(Πράξ. 11,19).

ΟΛΟΙ, ἀγαπητοί μου, ζητοῦν ἕνα πρᾶγμα· τὴν εὐτυχία. Ἐν τούτοις ἡ εὐτυχία εἶνε πουλὶ ἄπιαστο. Τὸ κυνηγοῦν, μὰ δὲν πιάνεται.

Ἂς πᾶμε νὰ ρωτήσουμε κάθε ἄνθρωπο, εἶνε εὐτυχής; Μπαίνω σὲ μιὰ καλύβα κι ἀκούω· «Πεινῶ». Μπαίνω στὰ μεγάλα σπίτια μὲ τὶς ἀνέσεις, κι ἀκούω ἕναν ἄρρωστο νὰ λέῃ· «Πουλῶ τὸ παλάτι, δός μου τὴν ὑγειά μου. Προτιμῶ νὰ κατοικῶ σὲ τσαντίρι, παρὰ νὰ πάσχω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστια». Φεύγω ἀπὸ 'κεῖ, συναντῶ στὸ δρόμο ἕναν καὶ μοῦ λέει· «Στενοχωριέμαι· σπίτι δὲν ἔφτειαξα, οἰκογένεια δὲν ἔχω, ὁλομόναχος εἶμαι, σύντροφο ζητάω, δυστυχὴς εἶμαι». Συναντῶ παρακάτω κάποιον ἄλλο ποὺ εἶνε παντρεμένος, καὶ τὸν ρωτῶ· Εἶσαι εὐτυχισμένος; Μοῦ λέει· «Κατηραμένη ἡ μέρα ποὺ παντρεύτηκα. Κόλασι ἔχω μέσα στὸ σπίτι...». Συναντῶ κάποιο ἀντρόγυνο ποὺ δὲν ἔχει παιδιὰ κι ἀναστενάζει. Συναντῶ ἕναν ἄλλο ποὺ ἔχει παιδιά, ἀλλὰ κλαίει, γιατὶ τὰ παιδιά του κάθε μέρα τὸν ποτίζουν φαρμάκι...

Ποῦ νὰ πάω; Στὰ ἐργοστάσια ἀναστενάζουν οἱ ἐργάτες, στὰ καράβια ὑποφέρουν οἱ ναυτικοί, στὰ νοσοκομεῖα βογγοῦν οἱ ἄρρωστοι... Ὅποιον ἄνθρωπο κι ἂν βρῶ, ὁπουδήποτε κι ἂν πάω, συναντῶ μιὰ δυστυχία ἀπερίγραπτη, ἕνα πόνο καὶ μιὰ θλῖψι ἀφόρητη.

Λένε γιὰ κάποιο βασιλιᾶ, ὅτι εἶπε στὸν ὑπασπιστή του· Ἐγὼ παρὰ τὰ πλούτη μου δὲν εἶμαι εὐτυχισμένος. Γύρισε τὸ βασίλειο, καὶ ἂν βρῇς κάποιον εὐτυχισμένο, πάρε τὸ πουκάμισό του νὰ μοῦ τὸ φέρῃς. Γυρίζει ὁ ὑπασπιστὴς παντοῦ, ἀλλὰ δὲ' βρῆκε κανέναν ἀπόλυτα εὐτυχισμένο. Μόνο σὲ μιὰ καλύβα βρῆκε κάποιον ποὺ τοῦ εἶπε, πὼς εἶνε εὐτυχισμένος. Λέει ὁ ὑπασπιστής·

—Δόξα τῷ Θεῷ! Δός μου τὸ πουκάμισό σου.

—Μὰ δὲν ἔχω πουκάμισο, ἀπαντᾷ ὁ φτωχός.

Ἕνας βρέθηκε εὐτυχισμένος, κι αὐτὸς δὲν εἶχε οὔτε πουκάμισο...

Ἡ εὐτυχία, λοιπόν, εἶνε πόθος πανανθρώπινος. Τὴν ἀναζητοῦν ὅλοι. Ἐν τούτοις δὲν τὴ βρίσκουν. Ἡ θλῖψι καὶ ἡ δυστυχία εἶνε ὁ καθημερινὸς σύντροφος. Γι' αὐτὸ περὶ θλίψεων, ἀγαπητοί μου, θὰ μιλήσουμε κ' ἐμεῖς.

* * *

Μὴ νομίσετε, ὅτι οἱ θλίψεις εἶνε μόνο τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν. Ὄχι. Ἀπὸ τὴ θλῖψι δὲν ἐξαιροῦνται οὔτε οἱ ἅγιοι. Μπορεῖ νὰ γίνῃς καὶ ἅγιος καὶ θαυματουργός, ἀλλὰ ἡ θλῖψι θὰ σὲ ἀναγκάζῃ πάντοτε νὰ πονᾷς. Ἀπόδειξις ἡ ζωὴ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνθρώπων, ποὺ λόγῳ τῶν διωγμῶν ζοῦσαν καθημερινῶς μὲ τὴν ἀπόφασι τοῦ θανάτου. Ἀκούσατε τί λένε σήμερα οἱ Πράξεις τῶν ἀποστόλων· *«Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ...»* (Πράξ. 11,19).

Μέσα στὴ θλῖψι ἦταν κι αὐτοὶ οἱ ἀπόστολοι. Ποιά θλῖψι; Ἐκεῖ στὰ Ἱεροσόλυμα οἱ Ἑβραῖοι, ἀφοῦ ἐσταύρωσαν τὸ Χριστό, δὲν σταμάτησαν τὸν πόλεμο. Συνέχισαν νὰ καταδιώκουν τοὺς ἀποστόλους. Γι' αὐτὸ οἱ λίγοι τότε ἐκεῖ Χριστιανοί, ὑπὸ τὴν πίεσι αὐτὴ ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Λέει ἐπίσης ὁ ἀπόστολος, ὅτι συνέβη πεῖνα, καὶ οἱ Χριστιανοὶ τῶν Ἱεροσολύμων πέρασαν μεγάλες στερήσεις καὶ εἶχαν ἀνάγκη βοηθείας (βλ. Πράξ. 11,27-30). Θλίψεις λοιπὸν ἀπὸ διωγμούς, θλίψεις ἀπὸ πεῖνα καὶ στερήσεις.

Ἡ θλῖψις, εἴπαμε, συνοδεύει τὸν ἄνθρωπο. Ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ κάτι περίεργο, ἕνα μυστήριο

πρᾶγμα. Ὅτι ἡ θλῖψις κλείνει μέσα της καὶ κάτι καλό, κάποια εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ.

Θέλετε παραδείγματα; Κακὸ **ἡ φτώχεια**. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν περιπτώσεις, ποὺ σπίτια πλούσια μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις εἶνε κόλασι· ἐνῶ σπίτια φτωχὰ μπορεῖ νὰ ἔχουν μέσα τους περισσότερο τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ. Ἄρα ἡ φτώχεια κλείνει μέσα της κάποιο μυστικό, κάποια εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ προτιμότερο φτωχὸς μὲ τὸ Χριστό, παρὰ ἑκατομμυριοῦχος μὲ τὸ διάβολο.

Κακὸ εἶνε καὶ **ἡ ἀρρώστια**. Ποιός λέει, ὅτι ἡ ἀρρώστια εἶνε καλὸ πρᾶγμα; Καὶ ὅμως ἔρχονται περιπτώσεις, ποὺ κι αὐτὴ βγαίνει σὲ καλό.

—Σὲ καλὸ ἡ ἀρρώστια;

Ναί. Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον; Δὲν πατάει στὴν ἐκκλησία. Δὲν θέλει ν' ἀκούῃ γιὰ παπᾶ. Βλαστημάει Θεὸ καὶ ἁγίους. Ἀλλὰ ἔρχεται ἡ ἀρρώστια, καὶ τότε τὸν βλέπεις καὶ ἀλλάζει. Ταπεινώνεται. Ὅταν τὸν ἔχουν στὸ καρότσι καὶ τὸν ὁδηγοῦν στὸ χειρουργεῖο, τότε... πάει ἡ ἀπιστία! Πρὶν τὴν ἐγχείρησι γονατίζει καὶ λέει· «Θεέ μου, Παναγιά μου, συχώρεσέ με». Ἔτσι ἡ ἀρρώστια τοῦ βγαίνει σὲ καλό. Ἂς εἶνε λοιπὸν εὐλογημένη καὶ ἡ ἀρρώστια καὶ κάθε περιπέτεια τῆς ζωῆς, ποὺ μᾶς κάνει νὰ πλησιάσουμε τὸ Θεό.

Κακὸ ἡ φτώχεια, ἀλλὰ μᾶς φέρνει κοντὰ στὸ Θεό. Κακὸ ἡ ἀρρώστια, ἀλλὰ κι ἀπ' αὐτὴν βγαίνει καλό. Κακὲς οἱ διάφορες περιπέτειες τῆς ζωῆς καὶ παραπάνω ἀπ' ὅλα κακὸ **ἡ συκοφαντία καὶ διαβολή**. Γιὰ διαβάστε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη (Γέν. κεφ. 39-41), νὰ δῆτε ἐκεῖ κάποιον ποὺ τὸν διέβαλε ἡ πλούσια κυρία του. Εἶνε ὁ Ἰωσήφ. Οἱ ἄλλοι πίστεψαν τὶς συκοφαντίες ἐναντίον τοῦ ἀθῴου, τὸν ἅρπαξαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὰ μπουντρούμια. Ἀλλὰ ἐκεῖ ὁ Ἰωσὴφ συνάντησε ἕναν ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὸ φαραώ. Αὐτός, ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, εἶδε μιὰ μέρα τὸ βασιλιᾶ ταραγμένο ἀπὸ κάποιο ὄνειρο ποὺ εἶχε δεῖ καὶ τοῦ εἶπε·

—Βασιλιᾶ, μὴ στενοχωριέσαι. Στὴ φυλακὴ εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ ἑρμηνεύσῃ τὸ ὄνειρο καὶ νὰ σὲ παρηγορήσῃ...

Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ, μέσα ἀπὸ τὸ μπουντρούμι, ἔφτασε στὰ ἀνάκτορα. Ἂν δὲν πήγαινε στὴ φυλακή, δὲν θὰ ἔφτανε σὲ τέτοια θέσι.

Τί μυστήρια ἔχει ἡ ζωή! Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ εἶνε ἁπλωμένο πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, μέσα στὶς φτωχὲς καλύβες, στὴ φτωχολογιά, σὲ κάθε πονεμένο ἄνθρωπο. Παντοῦ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Κάτι, ποὺ ἐμεῖς τὸ θεωροῦμε δυστύχημα, ἀποδεικνύεται εὐεργέτημα.

Ἔγραφαν οἱ ἐφημερίδες, ὅτι στὸ Κάϊρο κάποιος ἔτρεχε σὰν τρελλὸς καὶ ζητοῦσε νὰ πάρῃ εἰσιτήριο ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο, γιὰ νὰ πάῃ σὲ ἄλλη πόλι μακριά. Τὰ χαρτιά του ὅμως δὲν ἦταν ἐν τάξει. Παρακαλοῦσε, πίεζε, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατό. Τὸ ἀεροπλάνο ἔφυγε, κι αὐτὸς ἔμεινε ἐκεῖ, στενοχωρημένος πάρα πολύ. Μετὰ ἀπὸ μία ὥρα ὅμως, αὐτὸς ὁ ἴδιος πάει στὴν ἐκκλησία καὶ εὐχαριστεῖ τὸ Χριστό. Τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ ταξίδευε, ἐνῷ βρισκόταν στὰ ὕψη, ἔπαθε βλάβη, ἔπεσε κ' ἔγινε συντρίμμια, καὶ οἱ 120 ἐπιβάτες σκοτώθηκαν. Γλύτωσε αὐτὸς ἀπὸ βέβαιο θάνατο!

Μὴ βιάζεις, λοιπόν, τὰ πράγματα! Πολλὲς φορὲς ἡ βία κάνει κακό, ἐνῷ τὰ ἐμπόδια εἶνε γιὰ τὸ καλό. Συχνὰ οἱ θλίψεις ὁδηγοῦν σὲ καλὰ καὶ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα.

Καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα τότε, ὅταν ἔγινε ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν, βγῆκε καὶ ἕνα ἀγαθὸ ἀποτέλεσμα. Ὅτι κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο πολλοὶ Χριστιανοί, ὅταν ἀργότερα οἱ Ῥωμαῖοι ἔκαναν τὴν φοβερὰ πολιορκία καὶ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔλειπαν, κ' ἔτσι διέφυγαν τὸν κίνδυνο. Ἀπὸ αὐτὸ διδασκόμεθα, ὅτι οἱ θλίψεις, ποὺ εἶνε πανανθρώπινος κλῆρος, δὲν πρέπει νὰ στενοχωροῦν ὑπερβολικὰ τὸν ἄνθρωπο. Νὰ ἔχῃ πάντα τὴν πίστι του στὸ Θεό, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὶς θλίψεις. Ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ πικρὸ βγάζει γλυκύ. Ὅπως μέσα ἀπὸ τὴν κοπριὰ βγαίνει τριαντάφυλλο, ἔτσι καὶ μέσα ἀπὸ τὰ θλιβερὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας βγαίνουν διάφορα εὐφρόσυνα καὶ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα.

* * *

Κορυφαῖο ὑπόδειγμα ὑπομονῆς στὶς θλίψεις εἶνε ὁ Ἰώβ. Μέσα σὲ μιὰ μέρα τὸν βρῆκαν χίλια κακά. Καὶ στὸ τέλος τῆς δοκιμασίας του εἶπε ἕνα μνημειώδη λόγο· *«Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας»* (αὐτ. 1,21). Τὰ λόγια αὐτὰ εἶνε χρυσᾶ, εἶνε λόγια θεόπνευστα. Αὐτὰ τὰ λόγια νὰ λέμε κ' ἐμεῖς. Στὴ χαρά μας καὶ στὴ λύπη μας. Στὴν ὑγεία καὶ στὴν ἀσθένειά μας. Στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο. Στὸν πλοῦτο καὶ στὴ φτώχεια μας. Σὲ ὁποιαδήποτε δυσκολία μας.

Μὴ φοβᾶσαι, δὲν εἶσαι μόνος. Ὑπάρχει Θεός. Ὑπάρχει Πατέρας. Ὑπάρχει ἡ ἁγία Τριάδα. Ὑπάρχει Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ καὶ σπλαχνίζεται καὶ φροντίζει γιὰ σένα. Ποιά ἄλλη μεγαλυτέρα παρηγορία στὴ θλῖψι ἀπὸ αὐτό;

Νὰ Τὸν δοξάζουμε λοιπὸν καὶ νὰ Τὸν εὐλογοῦμε. Ἂς εἶνε τὸ Ὄνομά Του εὐλογημένο, τρισευλογημένο, αἰωνίως εὐλογημένο, εἰς αἰῶνας αἰώνων.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία πρώτης ἐκφώνησις Ι. ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης Ἡλιουπόλεως - Ἀθηνῶν πρὸ τοῦ 1987. Καταγραφὴ καὶ συντήρησις 13-6-2001